

Грудовъ. Когато х. Димитаръ дойде отъ балкантъ, то азъ го посжвѣтовахъ да не сѣди въ Букурещъ, защото въ тоя градъ почти сѣкога има множество турски шпиони и мюфетиши; но той не послуша монте сжвѣти и за това презъ зимата, 1862 г., го затваряха два пѣти въ темницата. Презъ пролѣтъта са бѣше скаралъ съ Димитра Пехлеванинътъ, който до това време му бѣше най-вѣрниятъ другаринъ. Х. Димитаръ подговорилъ гореказанниятъ Михалъ Куртйю-оглу да убие Пехлеванинътъ. Единъ день х. Димитаръ и Михалъ отишле въ Табашката-махала въ една кѣрчма и намѣриле Пехлеванинътъ. Михалъ джрпналъ пищовътъ си и гржмналъ срѣщо Пехлеванинътъ; но единъ отъ кѣрчмарите плѣсналъ пищовътъ му отдоле и куршумътъ ударилъ въ таванътъ. Михалъ побѣгналъ, а х. Димитаръ останалъ въ кѣрчмата. Пехлеванинътъ не поискалъ да являва на полицията. Въ 1867 година азъ повикахъ Караджата да сжбереме една чета и да идеме на Стара-планина; но Караджата не пожѣла, защото азъ не сжмъ щѣлъ да обява бунтъ на турците. Между х. Димитра и Раковски така сжщо нѣмаше сжгласие. Когато х. Димитаръ дошѣлъ въ Букурещъ, то Раковски му открилъ множество свои тайни; но въ 1866 година тие са скарале между себѣ си, и работа бѣше достигнала до страшни размѣри. Касабовъ и Грудовъ, по неизвѣстни причини, подклаждаха джрва подъ огньнътъ. Освѣиъ това, х. Димитаръ имаше мжстителенъ и завистливъ характеръ. Азъ не мога да похваля и Раковски, защото и той имаше голѣми погрѣшки; но не мога и да го укорявамъ, защото бжлгарете и до днесъ още нѣматъ по-способенъ и по-дѣятеленъ човѣкъ отъ Раков-